

[Boligministeren.]

ved de fortsatte forhandlinger herom — skyldes det ønsket om i videst mulig udstrækning at bygge på de bestående institutter erfaringer, og at en tolagsordning under alle omstændigheder er en forenkling i forhold til det nuværende system. Lovforslaget holder i øvrigt muligheden åben for på et senere tidspunkt at gennemføre enhedsprioritering, såfremt dette skulle vise sig hensigtsmæssigt.

Jeg skal dernæst gøre nogle bemærkninger om realkreditinstitutternes udlånsadgang.

Den foreslåede afgrænsning af udlånsadgangen for de obligationsudstedende realkreditinstitutter svarer ganske til regeringsforslagene af 9. december 1969. Om baggrunden for de foreslåede nedsættelser af lånegrænserne og løbetiderne kan jeg derfor henvide til økonomiministerens redegørelse her i Folketinget den 9. december 1969 (Folketingets forhandlinger 1969-70, sp. 1914-1924), og om enkelthederne kan jeg henvide til min fremsættelsestale til de tre lovforslag (sp. 1924-1932).

Forslaget indeholder som en væsentlig nydannelse en sontring mellem „almindelig realkredit“, som skal kunne ydes til ethvert låneformål inden for en lånegrænse på 40 pct., og „særlig realkredit“, som kun skal kunne ydes til nærmere angivne formål inden for lånegrænser, som er afpasset efter de pågældende formål. Sontringen indebærer endvidere, at der gøres forskel på lånenes løbetider, idet der nok sker en generel nedsættelse af de i dag gældende løbetider, men nedsættelsen er kraftigere for „særlig realkredit“ end for „almindelig realkredit“.

Jeg omtalte før, at de tre realkreditgrupper nu har kædet spørgsmålet om den fremtidige struktur sammen med denne sontring mellem „almindelig“ og „særlig“ realkredit. Denne plan går ud på at få sontringen mellem 1. prioritets belåning og sekundær belåning til at blive sammenfaldende med sontringen mellem „almindelig“ og „særlig“ realkredit. Jeg kan måske bedst redegøre for de tre realgruppers forslag ved at citere en skrivelse, som boligministeriet den 2. marts 1970 har modtaget fra Kreditforeningernes stående Fællesudvalg, Hypotekforeningernes stående Fællesudvalg og de tre boligreal-låne-

„Ved drøftelserne den 26. februar 1970 mellem repræsentanter for boligministeriet, de stående fællesudvalg for kredit- og hypotekforeningerne og de tre boligfonde blev det aftalt, at repræsentanterne for realkreditgrupperne skriftligt skulle præcisere de hovedsynspunkter med hensyn til en fremtidig realkreditordning, hvorom der var enighed mellem grupperne.

Under henvisning hertil skal man meddele følgende:

1. Fremsættelsen af lovforslagene af 9. december 1969 om ændringer i realkreditlovgivningen ændrede helt grundlaget for realkreditkommissionens forslag til en ny realkreditstruktur, og realkreditinstitutionerne har derfor anset sig for frit stillet med hensyn til at fremkomme med nye forslag til en kommende arbejdsdeling mellem grupperne.

2. De 3 grupper har indbyrdes drøftet de foreliggende muligheder og er under disse drøftelser gået ud fra, at hovedtanken i forslagene af 9. december 1969, hvorefter der fremtidigt skal sondres imellem almindelig og særlig realkredit, står fast.

Denne sontring lader sig meget vel forene med det gældende lagdelte institutionssystem, selv om grænsen mellem lagene ligger på et andet niveau end grænsen mellem almindelig og særlig realkredit, men ved at kombinere de to former opnår man ikke den forenkling af realkreditsystemet, som det netop havde været et af målene gennem realkreditkommissionens arbejde at tilvejebringe. Enklere ville det være, om man kunne nå frem til, at institutionsgrænsen og grænsen for almindelig realkredit faldt sammen, men det forekommer urealistisk at forestille sig, at de to sæt grænser kan forenes på 40 pct. af vurderingen.

3. Vi er af den opfattelse, at en grænse mellem de to kreditformer på 40 pct. er alt for restriktiv, særlig hvis denne grænse skal gælde som langsigtet foranstaltning.

Vi er indforstået med, at der i den øjeblikkelige situation kan være behov for i særlig grad at begrænse adgangen til realkredit for visse låneformers vedkommende; det gælder således omprioriteringer, lån til sommerhuse og måske også lån til industri. Vi er klar over, at balancen på obligationsmarkedet på længere sigt kan gøre reformer af realkreditsystemet nødvendige, men vi